

тишло на помощъ. Мене даде една малка кадричка, образътъ на Лордъ Бирона, кого-то той всякога имаше съ себе си. Кадра-та на Ерминия свилъ въ една тенежена кутия; всичко бѣше това и оржия-та; какво-то той зе съ себе си.

Тѣй ние се раздѣлихме единъ отъ други, азъ мисляхъ да не се видимъ вече; Мадалена, коя-то никакъ не щеше да остане въ къщи, бѣше се олъбила въ кола-та, та съ яблия отнесохме у дома ѝ. Въ сѣща-та нощъ тя още изгуби ума си, и ходила нѣколко дена като луда по пѣтица-та на Рилъ да-но намеряше господаря си. Най-сетиѣ тя сама се върнала назадъ, но оставила цѣла-та къща да се распилаѣе, грозде-то да се сплусе на лозина-та, оwoцие-го по дървета-та да изгние, безъ да се погрижи да ги занесе на пазаря да ги продаде. Тя открай си бѣше се тѣй мързелива и работяше само кога-то капитанъна и накараше.

За него азъ не чувахъ вече нищо, а тѣй сѣщо и за неговия неприятель Барбаросса. Отъ онази нощъ, той бѣше се оттеглилъ заедно съ другари-тѣ си на вѣтрѣ; видѣло му се противно като дошле съграждани-тѣ му на помощъ на чужденеца. Ако да не бѣше пратило правителство-то едно отдѣление солдати да ни пази, казвамъ ти, той щѣше била да нападне бащино-то си огнище, да си отмъсти върваво на съграждани-тѣ. А тѣй сѣщо и никой отъ васъ не смѣеше да излезе два три раскрача на вѣвъ безъ да земе пушка-та си на рамо за да са пази, и кой-то трѣбваше да минува прѣзь гора-та земаше съ себе си нѣколко войници да го вардятъ. Тогавъ бѣха лошеви времена, amico mio, на азъ самъ забравихъ да стихотворя. Нѣколко пѣти ходихме съ потери срѣщу хайдуци-тѣ, но нищо не сполучихме. Тѣ познаваха вече всички места и дунки по гора-та, знаяха дѣ да са скриватъ въ пещери-тѣ, като дяволи по дунки-тѣ си и подиръ време чакъ са пропѣдиха въ Сабина.

Само прѣзь зима-та, кога-то уирѣ стария му баща Серене, отъ жалъ за сина си, Доменико, види са, на червенобра-дия му са досвидяло, сърце-то го е заболѣло, зашто-то той имаше лошавъ характеръ, само че нещастна-та любовъ го пре-иначи и подиви. Види са той са рѣшилъ да жалѣе, та ние бѣхме до срѣдъ лѣто спокойни, никой не чуваше нищо за чета-та. Да ли тя са намираше кадѣ югъ и съ какво са храняше, Господъ знаеше. Но като си мисляхме вече да са е изгубила, изведнажъ чуваме да са появили пакъ въ околността-та ни. Коминия-та ни, Ниццебароло, кой-то по онуй време нѣ-